

KHARAN Z KOŘENOVÝCH PLÁNÍ

*Dragonborn druid (level 11)

Putoval jsi s ním téměř měsíc. A přesto sis nikdy nebyl jistý, zda ti skutečně důvěřuje. Kharan byl... klid. Ticho. Váha kroku, který se nikdy nezrychlí, ani když vás dohání bouře. Nikdy ses ho nezeptal na věk — vypadal mladě, ale mluvil jako někdo, kdo pamatuje, jak vypadala země před městy.

Jeho šupiny měly barvu čerstvého listí a pod sluncem prosvítaly zlaté žilky jako žilnatina starého listu. Nosil prostý plášť, ušitý z kůže a látky porostlé mechem a lišejníky. Vždy čistý. Vždy beze stopy krve, i když jste šli přes místa, kde země ještě kouřila.

TICHÝ SPOLEČNÍK

Na první pohled působil rezervovaně. Možná odtazitě. Ale když jste se zastavili na noc, rozbalil své věci s přesností, která připomínala rituál. Zapálil oheň, ale nikdy větší, než bylo nutné. Jedl málo. Často jen byliny, které si sám natrhal. A někdy vůbec ne.

Večer vytáhl ze svinutého plátna dřevěnou hůl — nedokončenou — a pomalu ji vyřezával. Vzory na ní nebyly ozdobou, ale záznamem. Mapou. Rituálem. Občas ji políbil, občas k ní mluvil. A občas, když ses neptal, ti řekl, co znamenají: zlom v proudění vody, divné ticho v korunách stromů, hniloba tam, kde by měla růst tráva.

Nikdy tě neodsuzoval. Ale když jste narazili na vesničany, kteří káceli les a pálili dřevo z mladých stromů, podíval se na ně tak, že všichni ztichli. Ne hněvem. Ne výčitkou. Jen pohledem někoho, kdo ví, co to způsobí — a že to už možná nejde zastavit.

VYSLANEC NĚČEHO HLUBŠÍHO

Kharan byl vyslán **Prapalem**. Ne aby zasahoval, ale aby pozoroval. A když bude třeba — jednal. Věřil v rovnováhu. Ne v spravedlnost. Ne v dobro. Rovnováhu. A ta někdy znamená nechat věci zemřít, aby mohly jiné růst.

Jeho úkolem bylo **zjistit, co narušuje přírodní řád**. Jestli za tím stojí magie, lidé, nebo něco staršího. Cokoliv to bylo, Kharan to chtěl pochopit — ne zničit. Ale když jste procházeli bažinou, kde rostly stromy bez života a voda byla hořká, viděl jsi, jak zatnul čelisti. Tam se něco zlomilo.

Jednou řekl:

„Něco se k téhle zemi přisálo. A teď v ní dýchá.”

Víš, že sepsal vše, co viděl. Značky do své hole, značky do země. Věci, které bys považoval za bezvýznamné, si pamatoval s přesností šamana. A víš, že pokud se vrátí zpět do kruhu, předá to dál. Pokud se nevrátí... pak někdo najde jeho hůl.

Možná o něm nevíš všechno. Ale víš, že až se příroda znovu ozve — **on bude poslouchat jako první.**

PŘÍBĚH, KTERÝ VYPRÁVĚL KHARAN

Jednou večer, když vítr zeslábl a dřevo v ohni jen tiše praskalo, jsi se ho zeptal:

„Byl jsi někdy svědkem něčeho, co se příroda sama pokusila odstranit?“

Chvilí mlčel, jak měl ve zvyku. Pak ti odpověděl pomalu, bez teatrálnosti.

Kdysi jsme sledovali tichou nemoc, která se šfíla mezi jeleny. Nezabýjela je hned, ale zatemňovala oči, křivila nohy, nutila je běhat dokola, dokud nepadli. Lidé se báli. Chtěli je všechny postřílet. I zdravé. Ale stařec z našeho kruhu řekl: počkejte.

A pak přišla bouře. Ne dešť. Ne vítr. Ne blesky. Ale ticho. Mraky přišly, ale nezahřměly. Ptáci odletěli. A když jsme šli další den do lesa, našli jsme stromy, co spadly přes stezky. Spadly přesně tam, kudy by se jelen dostal pryč.

Za tři dny nemoc zmizela.

Řekli jsme tomu lesní vězení. Ne lék. Jenom... ochrana. Někdy příroda neuzdraví. Jen oddělí.“*

Pak se odmlčel. A ty sis všiml, že do dřeva na své holi vyryl malý symbol: čtyři čáry, které se nikdy nedotkly, ale obklopovaly prázdný střed.

„Tohle si pamatuj,” řekl ti naposledy toho večera, „někdy stačí, že něco nejde dál. To je také léčba.”

